

ABAFFY proti Slovenskej republike

rozhodnutie zo 16. januára 2025

Prípado sa týkal pretrvávajúcej väzby sťažovateľa obvineného spolu s ďalšími osobami zo závažného trestného činu podvodu. Sťažovateľ bol v októbri 2018 vzatý do väzby. V priebehu trestného konania vnútroštátne súdy opakovane preskúmavali dôvody väzby sťažovateľa, rozhodovali o jej predĺžení, ako aj o jeho žiadostiach o prepustenie z väzby na slobodu a o možnosti jej nahradenia alternatívnymi prostriedkami. Súdy svoje rozhodnutia odôvodňovali obavou z ovplyvňovania svedkov alebo spoluobvinených, ako aj rizikom pokračovania v trestnej činnosti. Po tom, ako bol sťažovateľ obžalovaný, bola väzba založená na obave z pokračovania v trestnej činnosti, a to do odsúdenia prvostupňovým súdom v máji 2021. Súdy poukazovali na dve predchádzajúce odsúdenia, závažnosť a dĺžku údajne páchanej trestnej činnosti, postavenie sťažovateľa v skupine osôb podozrivých z jej páchania a na skutočnosť, že pokračovaniu v trestnej činnosti bolo zabránené až jeho zadržaním. Sťažovateľ podal viacero sťažností na Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), ktorými napádal jednotlivé rozhodnutia všeobecných súdov o jeho väzbe. Ústavný súd však týmto sťažnostiam nevyhovel.

Pred Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sa sťažovateľ domáhal ochrany podľa článku 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), pričom namietal, že súdy neuviedli relevantné a dostatočné dôvody pre pokračovanie jeho väzby. Väzba sťažovateľa trvala celkovo 2 roky, 7 mesiacov a 9 dní.

ESLP síce pripustil, že odôvodnenia väzobných rozhodnutí sa do určitej miery opakovali, avšak nestotožnil sa s tvrdením sťažovateľa, že by boli všeobecné, abstraktné alebo bez vzťahu k jeho osobnej situácii. Poznamenal, že predchádzajúce odsúdenie sťažovateľa mohlo vyvolať dôvodnú obavu z opätovného páchania trestnej činnosti. Argumenty sťažovateľa smerovali prevažne k spochybnovaniu existencie dôvodného podozrenia a hodnotenia dôkazov, prípadne išlo o tvrdenia nepodložené dôkazmi. ESLP ďalej konštatoval, že skutočnosti uvádzané sťažovateľom nespochybňujú existenciu relevantných a dostatočných dôvodov odôvodňujúcich jeho väzbu. Zároveň pripomenul, že riziko opätovného spáchania trestného činu nie je vylúčené ani plynutím času a že zákonnosť väzby bola niekoľkokrát preskúmaná, keďže sťažovateľ mal možnosť podať žiadosť o prepustenie z väzby každé tri mesiace. Pokiaľ ide o požiadavku osobitnej starostlivosti zo strany vnútroštátnych orgánov, ESLP akceptoval argumentáciu vlády, podľa ktorej počas trvania väzby prebehlo viacero pojednávaní, boli vypočutí svedkovia a znalci a preskúmané ďalšie dôkazy, pričom súdy rozhodovali aj o ďalších návrhoch sťažovateľa a jeho spoluobvinených. ESLP dospel k záveru, že sťažnosti sú zjavne nepodložené a vyhlásil ich za neprijateľné.

KIAČEK proti Slovenskej republike

rozhodnutie z 13. februára 2025

Sťažnosť sa týkala namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru, konkrétne zásady kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní.

Skutkové okolnosti prípadu spočívali v tom, že sťažovateľ bol účastníkom správneho konania proti rozhodnutiu stavebného úradu, ktorým bola povolená výstavba budovy na pozemku susediacom s pozemkom rodičov sťažovateľa. Správna žaloba bola zamietnutá súdmi dvoch stupňov, ktoré odmietli argumentáciu sťažovateľa, podľa ktorej mal stavebný úrad pri rozhodovaní zohľadniť novo prijatý územný plán. Sťažovateľ následne podal proti tomuto rozhodnutiu ústavnú sťažnosť. Ústavný súd nálezom ústavnú sťažnosť zamietol ako zjavne neopodstatnenú, pričom konštatoval, že rozhodnutie najvyššieho súdu bolo riadne a presvedčivo odôvodnené. V konaní pred ústavným súdom bola ústavná sťažnosť sťažovateľa doručená aj stavebnej spoločnosti ako tretej strane, ktorá vo svojom vyjadrení uviedla, že námietky sťažovateľa sú zjavne neopodstatnené, keďže boli opakované a neúspešne uplatňované už pred správnymi orgánmi a súdmi nižších stupňov. Hoci sa toto vyjadrenie týkalo najmä rozhodnutí vnútroštátnych orgánov, obsahovalo aj rozsiahlejšiu argumentáciu k námietke sťažovateľa ohľadom údajného použitia zastaraného územného plánu. Toto vyjadrenie však sťažovateľovi nebolo doručené.

Sťažovateľ sa následne obrátil na ESLP, kde namietal, že v konaní pred ústavným súdom mu nebolo doručené vyjadrenie tretej strany, čím malo dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie, najmä zásady kontradiktórnosti a rovnosti zbraní.

ESLP vo svojom rozhodnutí prijal argumentáciu vlády a konštatoval, že argumenty obsiahnuté vo vyjadrení tretej strany boli už predložené a preskúmané v konaní pred oboma stupňami všeobecných súdov. Zdôraznil, že sťažovateľ mal možnosť oboznámiť sa s týmito argumentmi a vyjadriť sa k nim počas vnútroštátneho konania, vrátane konania pred najvyšším súdom, ktorého rozhodnutie bolo predmetom ústavnej sťažnosti. ESLP dospel k záveru, že aj keby mal sťažovateľ možnosť vyjadriť sa k vyjadreniu tretej strany v konaní pred ústavným súdom, táto skutočnosť by nemala vplyv na výsledok konania. Za týchto okolností vyhlásil ESLP sťažnosť za neprijateľnú z dôvodu zjavnej nepodloženosti.

MOLNÁR proti Slovenskej republike

rozhodnutie z 27. februára 2025

Sťažovateľ bol v marci 2020 vzatý do väzby rozhodnutím Špecializovaného trestného súdu, ktoré následne potvrdil najvyšší súd. V júni 2020 Špecializovaný trestný súd vyhovel jeho žiadosti o prepustenie z väzby, avšak na základe sťažnosti prokurátora bola vec predložená najvyššiemu súdu. Sťažovateľ v tejto fáze namietal zaujatosť sudcu najvyššieho súdu; dotknutý sudca zároveň sám požiadal o svoje vylúčenie z prejednávania veci. Iný senát najvyššieho súdu v júli 2020 rozhodol o jeho nevyklúčení, pričom o námietke zaujatosti podanej sťažovateľom najvyšší súd samostatne nerozhodol. Následne senát najvyššieho súdu, v ktorom pôsobil aj tento sudca, zrušil rozhodnutie Špecializovaného trestného súdu o prepustení sťažovateľa a zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby s odôvodnením, že nahradenie väzby alternatívnymi opatreniami by nebolo postačujúce. V septembri 2020 Špecializovaný trestný súd rozhodol o predĺžení väzby sťažovateľa a zamietol jeho ďalšiu žiadosť o prepustenie. Vec bola opätovne preskúmaná najvyšším súdom, pričom členkou senátu bola sudkyňa, ktorá sama namietla svoju zaujatosť. Iný senát najvyššieho súdu rozhodol o jej vylúčení. V októbri 2020 najvyšší súd už bez účasti tejto sudkyne potvrdil rozhodnutie o ponechaní sťažovateľa vo väzbe. Sťažovateľ napadol toto rozhodnutie ústavnou sťažnosťou, ktorej ústavný súd v máji 2021 nevyhovel, keď konštatoval, že rozhodnutie najvyššieho súdu bolo riadne odôvodnené a nevykazovalo znaky svojvôle. Ústavný súd zároveň uviedol, že zloženie senátu najvyššieho súdu spĺňalo kritérium zákonného sudcu, keďže sudca, ktorého zaujatosť bola namietaná, sa nezúčastnil na rozhodovaní o väzbe, ale iba na procesnom rozhodovaní o vylúčení sudkyne.

Na základe inej ústavnej sťažnosti ústavný súd už v januári 2021 konštatoval porušenie práv sťažovateľa podľa článku 5 ods. 3 a 4 Dohovoru z dôvodu neprimeranej dĺžky konania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby. Zrušil rozhodnutie najvyššieho súdu z júla 2020, vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 3 000 eur. Ústavný súd zdôraznil, že tým, že najvyšší súd nerozhodol o námietke zaujatosti sťažovateľa, došlo k arbitrárnemu obmedzeniu jeho procesných práv a k priet'ahom v preskúmaní zákonnosti väzby. Zároveň však nevyhovел návrhu na okamžité prepustenie z väzby, keďže posúdenie dôvodov väzby patrí do právomoci najvyššieho súdu. Vo februári 2021 najvyšší súd napokon vyhovel námietke zaujatosti sťažovateľa a vylúčil sudcu z prejednávania veci. V marci 2021 bol sťažovateľ prepustený z väzby, pričom väzba bola nahradená alternatívnymi opatreniami.

ESLP poukázal na nález ústavného súdu z januára 2021, ktorým bolo porušenie článku 5 ods. 3 a 4 Dohovoru konštatované a sťažovateľovi bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie. Vzhľadom na poskytnutú nápravu dospel k záveru, že sťažovateľ stratil postavenie obeť porušenia týchto ustanovení Dohovoru a túto časť sťažnosti odmietol. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa týkajúce sa porušenia práva na spravodlivé konanie a zásady prezumpcie neviny z dôvodu údajnej zaujatosti sudcu a nezákonného zloženia senátu najvyššieho súdu, ESLP konštatoval, že sťažovateľ nenamietal samotné vylúčenie sudkyne a prípadný nedostatok nestrannosti sudcu, ktorý rozhodoval o jej vylúčení, mohol mať význam iba pre posúdenie dôvodnosti jej vylúčenia. Zároveň poukázal na to, že vnútroštátne súdy pri rozhodovaní o väzbe nerozhodovali o vine sťažovateľa, ale výlučne o existencii dôvodov väzby v prípravnom konaní. Túto časť sťažnosti ESLP odmietol ako zjavne nepodloženú. Rovnako odmietol aj námietku týkajúcu sa neexistencie účinného prostriedku nápravy.

SALAY proti Slovenskej republike

rozsudok z 27. februára 2025

Prípado sa týkal diskriminácie pri uplatňovaní práva na vzdelanie. Sťažovateľ rómskeho pôvodu po dosiahnutí veku povinnej školskej dochádzky absolvoval povinné vyšetrenie školskej zrelosti, na základe výsledkov ktorého mu bolo odporučené zaradenie do nultého ročníka základnej školy. Sťažovateľ bol na žiadosť rodičov zaradený do nultého ročníka základnej školy. Po absolvovaní nultého ročníka bol zaradený do bežnej triedy 1. ročníka základnej školy, avšak z dôvodu, že počas prvého ročníka sa u sťažovateľa objavili problémy s učením, bol na žiadosť školy opäť psychologicky vyšetrený. Po absolvovaní testov bola vypracovaná správa, podľa ktorej boli jeho intelektuálne schopnosti na úrovni osoby s ľahkou mentálnou retardáciou. Sťažovateľ bol zaradený do špeciálnej triedy, kde pokračoval vo vzdelávaní. V roku 2014 podal na vnútroštátny súd antidiskriminačnú žalobu, ktorá bola zamietnutá a sťažovateľ neuspel ani s ústavnou sťažnosťou. Sťažovateľ sa sťažoval, že testy, ktoré absolvoval, boli kultúrne, sociálne a jazykovo predpojaté. Tvrdil, že v základnej škole, ktorú navštevoval, bolo nezvyčajne vysoké množstvo rómskych detí zaradených do špeciálnych tried, ktoré mali nižší štandard vzdelávania.

ESLP poznamenal, že sťažovateľove tvrdenia podporujú zistenia Rady Európy, orgánov OSN aj slovenského verejného ochrancu práv, ktoré konštatovali, že špeciálne vzdelávanie na Slovensku predstavuje nižší vzdelávací štandard a že počet rómskych detí v rámci tohto vzdelávania je nadpriemerný. ESLP tak konštatoval, že na prvý pohľad došlo k nepriamej diskriminácii. Vzhľadom na okolnosti prípadu a dostupné informácie a správy ESLP konštatoval, že sa domnieva, že prinajmenšom existuje nebezpečenstvo, že testy použité v prípade sťažovateľa boli kultúrne neobjektívne. ESLP preto považoval za potrebné posúdiť, do akej miery boli uplatnené nejaké špeciálne

záruky, ktoré by orgánom umožnili v procese umiestňovania a pravidelnej kontroly zohľadňovať osobitosti a osobitné charakteristiky rómskych detí, ktoré tieto testy absolvovali, vzhľadom na vysoké riziko diskriminačnej nesprávnej diagnózy a nevhodného umiestnenia. ESLP sa priklonil k tomu, že školská dochádzka sťažovateľa v špeciálnej triede nebola sprevádzaná primeranými zárukami, ktoré by zabezpečili, že štát v rámci svojej voľnej úvahy v oblasti vzdelávania zohľadní špeciálne potreby rómskych žiakov ako príslušníkov znevýhodnenej skupiny.

ESLP rozhodol, že došlo k porušeniu článku 14 Dohovoru v spojení s článkom 2 Protokolu č. 1 k Dohovoru (diskriminácia pri práve na vzdelanie). ESLP sťažovateľovi priznal 3 000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy a zvyšok nárokov zamietol.

KRÁTKY proti Slovenskej republike

rozsudok z 13. marca 2025

Prípado sa týkal odôvodnenosti väzby sťažovateľa a údajnej absencie urýchlenosti a nestrannosti v konaní o väzbe. Sťažovateľ bol obvinený pre drogovú trestnú činnosť a jeho stíhanie bolo viackrát rozšírené o ďalšie obvinenia, vrátane obvinenia z vraždy. V marci 2017 bol vzatý do väzby. V septembri 2020 bol na prvom stupni odsúdený na trest odňatia slobody na doživotie (po zamietnutí odvolania odsúdenie nadobudlo právoplatnosť, ale bolo zrušené vo februári 2024 a sťažovateľ bol opäť vzatý do väzby). Predmetný prípad sa týkal žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby z júna 2019. Špecializovaný trestný súd žiadosť zamietol. Najvyšší súd rozhodnutím z júna 2019 zamietol sťažovateľovu sťažnosť proti tomuto rozhodnutiu. Konštatoval, že sťažovateľ bol podozrivý zo závažného trestného činu, nejakú dobu sa skrýval v Českej republike, bol tiež zapletený do zhotovenia falošných dokladov a výpovede viacerých svedkov potvrdili, že sťažovateľ a jeho zločinecká skupina prejavovali násilie. Sťažovateľ sa následne obrátil na ústavný súd, ktorý ústavnú sťažnosť zamietol.

Čo sa týka námietky sťažovateľa podľa článku 5 ods. 3 Dohovoru, týkajúcej sa odôvodnenosti jeho väzby, ESLP poukázal na to, že táto námietka je v podstate rovnaká, ako bola v prípade sťažností č. 55788/20 a 3 ďalších *Krátky proti Slovenskej republike*, o ktorom rozhodol rozsudkom z 25. apríla 2024 konštatujúc, že väzba sťažovateľa od 6. marca 2017 do 25. septembra 2020 bola odôvodnená. V posudzovanom prípade smerujúcom najmä proti rozhodnutiu najvyššieho súdu z júna v 2019 ESLP rovnako konštatoval, že dôvody väzby uvedené najvyšším súdom boli relevantné a dostatočné. ESLP zopakoval, že pokiaľ tieto dôvody pretrvávajú a zákonnosť väzby bola preskúmaná mnohokrát, vnútroštátnym súdom nemožno vyčítať určité opakovanie v znení ich rozhodnutí. Zopakoval tiež, že konanie bolo zložité, jeho dĺžka bola ovplyvnená správaním sťažovateľa a že v postupe vnútroštátnych orgánov nemožno identifikovať žiadnu nečinnosť. ESLP preto túto časť sťažnosti odmietol ako zjavne nepodloženú.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru, že ústavný súd nerozhodol urýchlene o jeho ústavnej sťažnosti z augusta 2019, týkajúcej sa odmietnutia súdov prepustiť ho z väzby, ESLP sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že vzhľadom na prvostupňové odsúdenie zo septembra 2020 bola sťažnosť podaná ESLP oneskorene. Konštatoval, že záruky podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru naďalej platili, keďže podľa vnútroštátneho práva je pozbavenie slobody počas odvolacieho konania klasifikované ako väzba, pokiaľ odsúdenie nenadobudne právoplatnosť. ESLP poznamenal, že konanie pred ústavným súdom trvalo jeden rok, jedenásť mesiacov a sedem dní a dospel k záveru, že nesplnilo požiadavku urýchlenosti, preto došlo k porušeniu článku 5 ods. 4 Dohovoru. ESLP

sťažovateľovi priznal 1 600 eur z titulu nemajetkovej ujmy a 1 000 eur ako náhradu nákladov a výdavkov.

KULÁK proti Slovenskej republike

rozsudok z 3. apríla 2025

Sťažnosť sa týkala prehliadky sťažovateľovej advokátskej kancelárie a zaistenia jeho počítača, ktoré boli vykonané na základe telefonického súhlasu prokurátora, bez písomného príkazu na prehliadku. Pracovný počítač sťažovateľa, zaistený pri prehliadke, mu bol vrátený 15 mesiacov po jeho zaistení.

ESLP konštatoval, že zásah spočívajúci v prehliadke a zaistení mal určitý formálny základ vo vnútroštátnom práve. ESLP uznal, že prehliadku sprevádzali určité formálne procesné záruky. Prehliadka bola vykonaná za prítomnosti zástupcu Slovenskej advokátskej komory, sťažovateľa a jeho právnej zástupkyne, pričom bola informovaná aj prokurátorka. ESLP však uviedol, že v danom čase neexistoval žiadny okamžitý *ex post factum* súdny prieskum zákonnosti a opodstatnenosti prehliadok iných priestorov, akými sú napríklad advokátske kancelárie. ESLP sa tiež domnieval, že podľa slovenského právneho poriadku prokurátor nemá nezávislé postavenie porovnateľné s postavením nezávislého súdu. V tomto kontexte ESLP podotkol, že súdne schválenie už je s účinnosťou od 15. marca 2024 upravené v Trestnom poriadku. V súvislosti so zaistením sťažovateľovho pracovného počítača, ktorý, podľa neho, obsahoval klientske spisy, ktoré neboli relevantné pre trestné konanie proti nemu, ESLP poznamenal, že prítomnosť zástupcu Slovenskej advokátskej komory počas prehliadky bola v tom čase čisto symbolická a formálna, keďže nebol oprávnený nijako zasahovať do prehliadky advokátskej kancelárie a zaistenia pracovného počítača sťažovateľa s cieľom zabezpečiť praktickú a účinnú ochranu dôverných informácií v ňom obsiahnutých. ESLP poukázal tiež na to, že príslušné orgány zaistili celý pracovný počítač sťažovateľa a v danom čase vnútroštátne právo neupravovalo žiadny postup, ktorý by zabezpečil, že materiál, ktorý nesúvisí s prebiehajúcim trestným konaním a podlieha výsade dôvernosti medzi advokátmi a klientmi, bude zachovaný. V tomto prípade sa uvedené prejavilo v neskoršom pochybení znalca, ktorý abstrahoval údaje vo väčšom rozsahu, než požadoval vyšetrovateľ. Neodôvodnené vrátenie počítača po 15 mesiacoch malo negatívny dopad na prácu sťažovateľa.

ESLP dospel k záveru, že hoci v slovenskom právnom poriadku existoval všeobecný základ pre napadnuté opatrenie, sťažovateľovi v tomto prípade neponúkal dostatočné záruky jeho práva na rešpektovanie jeho súkromného života a obydľia pred alebo po vykonaní prehliadky a zaistení vecí. ESLP konštatoval porušenie práva na súkromie podľa článku 8 Dohovoru a priznal sťažovateľovi 10 000 eur z titulu nemajetkovej ujmy a 3 125 eur za náklady a výdavky.

KAVEČANSKÝ proti Slovenskej republike

rozsudok z 29. apríla 2025

Prípado sa týkal prehliadky priestorov notárskeho úradu a pridružených nebytových priestorov, ku ktorej došlo v auguste 2021 v rámci trestného konania vedeného proti sťažovateľovi na základe obvinenia zo spáchania obzvlášť závažného zločinu sprenevery. Sťažovateľ bol v tom čase notárom a prehliadka bola vykonaná na základe predchádzajúceho písomného súhlasu prokurátora. Pri

prehliadke boli zaistené počítače a dátové nosiče, ktoré boli odovzdané znalcom z Kriministického a expertízneho ústavu. Zaistené predmety boli v októbri 2021 vyšetrovateľom vrátené sťažovateľovej rodine.

Sťažovateľ sa na ESLP sťažoval na porušenie jeho práva na rešpektovanie súkromného života, ku ktorému malo dôjsť tým, že prehliadka jeho úradu a pridružených priestorov a zaistenie elektronických zariadení neboli nariadené súdom. Tvrdil, že v čase vykonania prehliadky, ani po jej skončení, nemal k dispozícii žiadny prostriedok, ktorý by mu umožnil dosiahnuť súdny prieskum jej zákonnosti a opodstatnenosti a dosiahnuť primeranú nápravu.

ESLP v rozsudku konštatoval, že zásah v podobe prehliadky priestorov úradu a zaistenia vecí mal formálny základ vo vnútroštátnom práve. Poukázal na to, že ustanovenia Trestného poriadku platného v čase namietaného zásahu umožňovali vyšetrovacím orgánom vykonať prehliadku a zaistenie v nebytových priestoroch v prípravnom štádiu trestného konania bez predchádzajúceho súdneho povolenia na základe príkazu na prehliadku vydaného vyšetrovateľom a schváleného prokurátorom. ESLP sa domnieval, že prokurátor nemá nezávislé postavenie porovnateľné s nezávislým súdom a akákoľvek možnosť sťažovateľa napadnúť trestné rozkazy alebo akýkoľvek aspekt ich vykonania v trestnom konaní proti nemu by sa týkala ochrany jeho práva na spravodlivé súdne konanie pri rozhodovaní o trestnom obvinení proti nemu, čo nie je predmetom tohto prípadu, ale nemala by priamy vplyv na jeho práva chránené nezávisle podľa článku 8 Dohovoru.

ESLP sa domnieval, že právo sťažovateľa na rešpektovanie jeho súkromného života a obydlia bolo porušené tým, že neexistoval predchádzajúci súdny príkaz a nebolo ani možné dosiahnuť účinnú súdnu kontrolu *a posteriori* či už rozhodnutia o nariadení prehliadky, alebo spôsobu jej vykonania. Situáciu v tomto prípade zhoršovala skutočnosť, že prehliadky sa uskutočnili v priestoroch notárskeho úradu. ESLP však s uspokojením konštatoval, že ustanovenie Trestného poriadku upravujúce prehliadky nebytových priestorov bolo medzičasom zmenené v tom zmysle, že prehliadka v týchto priestoroch sa vykonáva na základe predchádzajúceho súdneho príkazu a ak sa prehliadka vykonala bez takéhoto príkazu, vyžaduje sa súdne schválenie *ex post factum*.

ESLP dospel k záveru, že hoci v slovenskom právnom poriadku existoval všeobecný právny základ pre napadnuté opatrenia, uvedená právna úprava neposkytovala dostatočné súdne záruky, a to ani pred vydaním príkazu na prehliadku, ani po jej vykonaní, a teda že článok 8 Dohovoru bol porušený.

ESLP priznal sťažovateľovi 5 000 eur z titulu nemajetkovej ujmy a 7 580,90 eur ako náhradu výdavkov a nákladov.

BENDEROVÁ proti Slovenskej republike

rozsudok z 30. apríla 2025

Sťažovateľka sa sťažovala na porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote, zaručeného článkom 6 ods. 1 Dohovoru, v dôsledku neprimeranej dĺžky občianskoprávneho konania týkajúceho sa majetkového sporu iniciovaného v máji 2009 jej matkou, ktorá v priebehu konania zomrela. Prvostupňový súd v júli 2020 rozhodol o pokračovaní v konaní so sťažovateľkou. Vo februári 2022 žalobu žalobcov odmietol z formálnych dôvodov a žalobcovia vrátane sťažovateľky sa odvolali. Sťažovateľka sa obrátila na ústavný súd, ktorý v októbri 2021 konštatoval porušenie jej práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a priznal jej finančné zadosťučinenie vo výške 500 eur. Ústavný súd konštatoval, že celkovú dĺžku konania viac než 12 rokov nemožno ospravedlniť. Pri

určovaní výšky finančného zadosťučinenia prihládol na skutočnosť, že sťažovateľka je v konaní od júla 2020 ako dedička a konštatoval, že intenzita zásahu do jej práv nemôže byť *in abstracto* identická ako v prípade účastníkov konania od jeho úplného začiatku.

ESLP pripomenul, že v prípadoch, v ktorých sťažovateľ vyhlásil, že chce pokračovať v konaní ako právny nástupca, môže sa sťažovať na celú dĺžku konania, a preto v posudzovanom prípade posúdil dĺžku konania od podania žaloby (máj 2009). ESLP poznamenal, že v čase rozhodovania ústavného súdu konanie trvalo viac ako 12 rokov na jednom stupni konania a stále prebiehalo, pričom sťažovateľka neprispela k celkovej dĺžke a prvostupňový súd vo veci samej nerozhodol. Podľa ESLP bolo za týchto okolností spravodlivé zadosťučinenie (500 eur) priznané ústavným súdom neprimerane nízke v porovnaní s tým, čo zvyčajne ESLP priznáva v podobných prípadoch. Ďalej sa ESLP nestotožnil s námietkou vlády, že sťažovateľka sa mala opätovne sa obrátiť na ústavný súd. Vzhľadom na nedostatočnú výšku spravodlivého zadosťučinenia a celkovú dĺžku konania pred prvostupňovým súdom, ktoré trvalo takmer 13 rokov, sa ESLP domnieval, že od sťažovateľky nebolo možné požadovať, aby podala ďalšiu ústavnú sťažnosť.

ESLP rozhodol, že bol porušený článok 6 ods. 1 Dohovoru v dôsledku neprimeranej dĺžky namietaného konania a priznal sťažovateľke 12 500 eur ako náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy a 250 eur ako náhradu nákladov a výdavkov.

VEEN proti Slovenskej republike

rozhodnutie z 22. mája 2025

Prípád sa týkal trestného stíhania vedeného v Slovenskej republike proti sťažovateľovi, holandskému občanovi, pre obvinenia z obchodovania s drogami. Sťažovateľ bol v októbri 2020, po vydaní z Holandska, vzatý slovenským súdom do väzby z dôvodu, že existuje riziko úteku, že bude pôsobiť na svedkov a pokračovať vo svojej trestnej činnosti. Jeho spoluobvinený priznal vinu a súd ho v samostatnom konaní odsúdil rozsudkom, v ktorom bolo uvedené celé meno sťažovateľa, ako aj skutočnosť, že je stíhaný v samostatnom konaní. Senátu odsudzujúceho súdu predsedala sudkyňa, ktorá ako samosudkyňa rozhodla o predĺžení sťažovateľovej väzby v prípravnom konaní. Po podaní obžaloby proti sťažovateľovi v jeho veci konal senát, ktorého zloženie bolo úplne odlišné. V sťažnostiach podaných na ESLP sa sťažovateľ odvolával na článok 5 ods. 3 a 4 a článok 6 ods. 2 Dohovoru a namietal predovšetkým dĺžku a svojvoľnosť jeho väzby v prípravnom konaní, údajný nedostatok neustrannosti súdu rozhodujúceho o jeho väzbe a porušenie prezumpcie neviny.

Väzba sťažovateľa v prípravnom konaní trvala takmer 2 roky a 3 mesiace. ESLP poukázal na to, že vnútroštátne súdy odôvodnili väzbu sťažovateľa nielen prísnosťou trestu, ktorý mu hrozil, ale aj tým, že sa trvalo nezdržiaval v Holandsku alebo na Slovensku, jeho osobnými a obchodnými väzbami, vrátane kontaktov mimo Európskej únie a jeho finančnými zdrojmi. Ďalej vnútroštátne súdy vzali do úvahy organizovanú povahu trestnej činnosti, ktorá zahŕňala pašovanie rozsiahleho množstva drog cez Slovensko do niekoľkých ďalších krajín a dôvody vydania európskeho zatýkacieho rozkazu. ESLP uznal, že pri zvažovaní alternatívnych opatrení sa vnútroštátne súdy neobmedzili len na neexistenciu výnimočných okolností, ale posúdili aj osobnú situáciu sťažovateľa, závažnosť trestného činu, z ktorého bol obvinený a riziko, ktoré predstavovalo jeho prepustenie. ESLP konštatoval, že vnútroštátne súdy uviedli relevantné a dostatočné dôvody pre predĺženie väzby sťažovateľa, ktorú teda nemožno považovať za neprimerane dlhú, a preto túto časť sťažnosti zamietol ako zjavne nepodloženú.

Pokiaľ ide o otázky nestrannosti súdu a prezumpcie nevinu, ESLP uznal argumenty vlády a konštatoval, že neboli preukázané žiadne osobitné okolnosti objektívne odôvodňujúce obavy sťažovateľa, týkajúce sa nestrannosti sudkyne B. P. Takisto sa ESLP priklonil k argumentácii vlády, že tento prípad sa líši od prípadu *Mucha proti Slovenskej republike*, pretože dotknutá sudkyňa nerozhodovala o vine sťažovateľa, ale iba o pretrvávajúcej existencii dôvodov na predĺženie jeho väzby a sťažovateľ bol následne súdený a odsúdený súdom prvej inštancie v úplne inom zložení než súd, ktorý odsúdil jeho spoluobvineného. ESLP preto aj túto časť sťažnosti zamietol ako zjavne nepodloženú. Sťažnosť vyhlásil ako celok za neprijateľnú.

ADAMČO proti Slovenskej republike

rozhodnutie z 27. mája 2025

Prípad sa týkal situácie, v ktorej sťažovateľ počas výkonu trestu odňatia slobody podal väzenským orgánom odvolanie v občianskoprávnej veci v posledný deň lehoty na jeho podanie na súd. Väzenské orgány ho však odoslali až nasledujúci pracovný deň, v dôsledku čoho bolo odvolanie súdom zamietnuté ako oneskorene podané. Sťažovateľ následne podal na súd žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania, pričom tvrdil, že odvolanie v skutočnosti podal včas tým, že ho odovzdal väzenským orgánom, ktoré mali povinnosť zabezpečiť doručenie súdu. Jeho žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty bola zamietnutá z dôvodu, že sťažovateľ, ktorý bol oboznámený s vnútornými pravidlami väznice o vybavovaní korešpondencie, nepreukázal, že nemohol podať odvolanie včas. Sťažovateľ sa obrátil aj na ústavný súd, ktorý jeho ústavnú sťažnosť odmietol a konštatoval, že žiadosť o povolenie podať odvolanie po lehote nie je opravným prostriedkom, ktorý by bolo možné využiť v prípade, keď sa sťažovateľ domnieva, že odvolanie bolo v skutočnosti podané včas. V sťažnosti podanej na ESLP sa sťažovateľ podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru sťažoval, že zamietnutím jeho žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania bolo porušené jeho právo na prístup k súdu a že odmietnutím jeho ústavnej sťažnosti z nových dôvodov, ústavný súd porušil jeho právo na kontradiktórne konanie.

ESLP v rozhodnutí uznal argument vlády, že sťažovateľ ne zvolil správny prostriedok nápravy, ale mal podať dovolanie. Zároveň sa ESLP domnieval, že ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v súlade s judikatúrou najvyššieho súdu, podľa ktorej odovzdanie pošty odsúdeným väzenskému orgánu sa považuje za moment doručenia zásielky súdu a podľa ktorej odmietnutie odvolania pre zmeškanie lehoty na súd založené na nesprávnom predpoklade predstavuje dôvod na podanie dovolania proti takémuto rozhodnutiu. Preto dôvody, o ktoré sa ústavný súd vo svojom rozhodnutí oprel, napriek tomu, že sa líšili od tých, ktoré uviedol všeobecný súd v zamietnutí žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty, neboli prekvapivé a teda nezakladali porušenie práva na spravodlivé súdne konanie. ESLP dospel k záveru, že prípad nevykazuje žiadne známky porušenia práv sťažovateľa podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru a preto sťažnosť ako zjavne nepodloženú odmietol.

KRÁTKY proti Slovenskej republike

rozsudok z 28. mája 2025

Sťažovatelia Dávid Krátky (ďalej len „prvý sťažovateľ“) a Dominik Krátky (ďalej len „druhý sťažovateľ“) boli v januári 2019 obvinení z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy v štádiu pokusu

a prvý sťažovateľ aj z prečinu krádeže. Sťažovatelia sa sťažovali na dĺžku trestného konania dvakrát na ústavnom súde. Ústavný súd ich prvú ústavnú sťažnosť odmietol s konštatovaním, že vo vzťahu k postupu vyšetrovateľa ústavná sťažnosť nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania a vo vzťahu k postupu dozorujúceho prokurátora nevzhladol prietahy. Ústavný súd aj druhú sťažnosť sťažovateľov vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú. Sťažovatelia sa následne obrátili so sťažnosťou na ESLP a podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru sa sťažovali na porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote. Vláda tvrdila, že sťažovatelia nevyčerпали vnútroštátny prostriedok nápravy, pretože nepodali ústavnú sťažnosť správnym spôsobom, keď nevymedzili konkrétne obdobia nečinnosti alebo neefektívnej činnosti v ich veci a poukázali len na to, že konanie trvá viac ako dva a pol roka. Vláda tiež poukázala na to, že priebeh konania bol výrazne ovplyvnený najmä zložitou prípadu a správaním sťažovateľov.

ESLP súhlasil s tým, že ústavné sťažnosti sťažovateľov boli formulované pomerne stručne, na druhej strane však poznamenal, že ústavný súd rozhodol o podstate sťažností sťažovateľov, hoci stručne, keď vo svojom prvom rozhodnutí preskúmal opodstatnenosť námietok sťažovateľov vo vzťahu k údajným prietahom zo strany dozorujúceho prokurátora a vo svojom druhom rozhodnutí zo strany vyšetrovateľa aj dozorujúceho prokurátora, a preto ESLP námietku vlády, týkajúcu sa nevyčerpania prostriedkov zamietol. ESLP nezistil žiadnu skutočnosť alebo argument, vrátane správania sťažovateľov, ktoré by mohli odôvodniť celkovú dĺžku konania. Podľa ESLP samotná skutočnosť, že skutok bol spáchaný v Českej republike a že vyšetrovanie si vyžiadalo vypracovanie viacerých znaleckých posudkov, nemôže ospravedlniť celkovú dĺžku konania. K znaleckému posudku predloženému po roku a ôsmich mesiacoch ESLP uviedol, že nemôže ignorovať skutočnosť, že vyšetrovateľ nepodnikol dostatočné kroky na to, aby reagoval urgovaním jeho vypracovania. Ďalej ESLP dodal, že vyšetrovateľ nespĺnil v stanovenej lehote pokyn dozorujúceho prokurátora na doplnenie vyšetrovania.

ESLP dospel k záveru, že dĺžka prípravného konania v rámci trestného konania bola v rozpore s požiadavkou „primeranej lehoty“ a rozhodol, že bol porušený článok 6 ods. 1 Dohovoru. ESLP priznal každému zo sťažovateľov sumu 2 310 eur ako náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy.

BYSTRÝ proti Slovenskej republike

rozsudok z 26. júna 2025

Sťažnosť sa týkala donucovacích opatrení a tvrdeného zlého zaobchádzania s dvoma sťažovateľmi zo strany polície v priebehu zásahu v apríli 2020 v rómskej komunite v Bardejove, kde sa na Veľkonočnú nedeľu konali oslavy aj napriek hygienickým opatreniam zameraným na ochranu pred šírením ochorenia COVID-19. Tieto opatrenia zahŕňali obmedzenia slobody pohybu a zhromažďovania, ako aj povinnosť nosiť ochranné rúško na tvári. Prvý sťažovateľ tvrdil, že policajti ho oslovili na ulici, pretože nemal na tvári ochranné rúško, následne došlo ku konfrontácii a k jeho zadržaniu policajtmí, ktorí ho zrazili na zem a udreli ho do rebier a chrbta. Podľa polície prvý sťažovateľ slovne napádal policajtov a bol pripravený na nich zaútočiť a keďže kládol odpor pri zatýkaní, použili donucovacie prostriedky. Druhý sťažovateľ prišiel na miesto neskôr a počas potýčky spojenej s pokusom o zadržanie inej osoby bol zasiahnutý do hornej časti tela kovovým obuškom. Následne, počas vyšetrovania zásahu, bolo potvrdené znalcom, že prvý sťažovateľ utrpel otras mozgu, pomliaždeniny a odreniny a druhý sťažovateľ utrpel viacero zranení vrátane zlomeniny čelovej kosti, ranu na čele a ľahké pomliaždenie mozgu. Vyšetrovateľ dospel k záveru, že použitie donucovacích prostriedkov bolo zákonné a primerané.

ESLP považoval za preukázané, že správanie druhého sťažovateľa voči policajtom bolo agresívne a uznal, že použitie sily policajtmí bolo v princípe odôvodnené. Pokiaľ ide o primeranosť použitej sily, ESLP poukázal na to, že jeho zranenia boli spôsobené kovovým obuškom a bez ohľadu na to, či bol úder náhodný alebo úmyselný, spôsob, akým policajti zasiahli kovovými obuškami, svedčí o neprimeranom použití sily. Pokiaľ ide o prvého sťažovateľa, ESLP poznamenal, že hoci hematómy a odreniny sa nezdajú byť zvlášť závažné, prvý sťažovateľ utrpel aj otras mozgu a navyše spadol, keď ho policajti viedli do auta a pri páde sa nemohol chrániť, pretože mal ruky spútané za chrbtom. ESLP sa domnieval, že aj keby prvý sťažovateľ skutočne ohrozoval policajtov, nebolo preukázané, že bolo striktné nevyhnutné, aby vyškolení policajti za konkrétnych okolností prípadu použili silu v takej miere. Navyše, prvý sťažovateľ nebol obvinený za útok na policajtov. ESLP dospel k záveru, že došlo k porušeniu článku 3 Dohovoru v jeho hmotnoprávnej časti.

Pokiaľ ide o vyšetrowanie policajného zásahu, ESLP uznal, že bolo dostatočne rýchle a poškodení na ňom boli zúčastnení. Avšak ESLP poukázal na to, policajná inšpekcia do veľkej miery založila svoje rozhodnutie ukončiť vyšetrowanie na závere znalca, podľa ktorého ak by bol druhý sťažovateľ udretý do hlavy úmyselne a priamo, a nie náhodne, jeho zranenia by boli oveľa vážnejšie. ESLP sa preto domnieval, že vnútroštátne orgány nevyvodili vlastné závery na základe všetkých materiálov v spise vrátane lekárskej správy vyhotovenej bezprostredne po udalosti. Pokiaľ ide o zranenia prvého sťažovateľa, ESLP sa domnieval, že vnútroštátne orgány dostatočne neanalyzovali závery znalca a nedokázali tak dostatočne zistiť príčinu a okolnosti vzniku telesných zranení sťažovateľov. ESLP tak dospel k záveru, že vyšetrowanie okolností tvrdení o zlom zaobchádzaní so sťažovateľmi nebolo účinné a konštatoval porušenie článku 3 Dohovoru aj v jeho procesnoprávnej časti. ESLP priznal prvému sťažovateľovi 6 500 eur a druhému sťažovateľovi 10 000 eur z titulu nemajetkovej ujmy a spoločne im priznal 6 410 eur ako náhradu nákladov a výdavkov.

FIGEE proti Slovenskej republike

rozhodnutie z 3. júla 2025

Sťažnosť sa týkala protikovidových opatrení prijatých v Slovenskej republike v roku 2021 uzneseniami vlády Slovenskej republiky, na ktoré nadväzovali vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky, ktorými bolo zavedené množstvo obmedzení, vrátane zákazu verejných podujatí. Sťažovateľ tvrdil, že tým, že mu bolo zabránené zúčastňovať sa na verejných bohoslužbách, boli porušené jeho práva podľa článku 9 Dohovoru, zaručujúceho slobodu náboženského vyznania. Sťažovateľ argumentoval, že predmetný zásah do práv nebol v súlade so zákonom, nesledoval legitímny cieľ a nebol nevyhnutný v demokratickej spoločnosti. V prípade intervenovali ako tretie strany Európske centrum pre právo a spravodlivosť (ECLJ), Inštitút pre právnu kultúru Ordo Iuris a Slobodná tbiliská univerzita (Free University of Tbilisi).

ESLP uznal argumenty vlády. Vo svojom rozhodnutí sa oprel o judikatúru, podľa ktorej Dohovor neposkytuje priestor pre podanie tzv. *actio popularis* (žaloba vo verejnom záujme) a teda neumožňuje jednotlivcom sťažovať sa na ustanovenia vnútroštátneho práva len preto, že sa domnievajú, že by mohlo byť v rozpore s Dohovorom, pokiaľ nimi neboli priamo dotknutí, alebo nehrozí, že budú legislatívou priamo dotknutí. ESLP súhlasil s vládou, že sťažovateľ sa v sťažnosti zameril na všeobecné tvrdenia a neposkytol konkrétne informácie vo vzťahu k svojej osobnej situácii, ani o tom, v akej podobe sa opatrenia uplatňovali konkrétne v oblasti, kde žil, keďže tieto opatrenia sa menili vzhľadom na vývoj zdravotnej situácie. Z uvedeného sa javí, že sťažovateľovým cieľom bolo sťažovať sa na predmetné opatrenia vo všeobecnosti, čo ale ESLP považuje za *actio popularis*. ESLP rozhodol, že

sťažnosť je nezlučiteľná s ustanoveniami Dohovoru, musí byť zamietnutá a ako celok ju vyhlásil za neprijateľnú.

VARÁDI a ďalší proti Slovenskej republike a POLGÁRI a ďalší proti Slovenskej republike

rozhodnutie z 10. júla 2025

Prípado sa týkal sťažností pätnástich sťažovateľov odsúdených na trest odňatia slobody na doživotie, ktorí namietali materiálne podmienky obmedzenia ich osobnej slobody a obmedzenia vyplývajúce z uplatňovaného väzenského režimu. Sťažnosti boli vznesené na základe článkov 3, 8, 13 a 14 Dohovoru, ako aj článku 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru. Sťažovatelia namietali najmä absenciu reálnych vyhliadok na prepustenie, izoláciu od ostatných odsúdených, systematické používanie pút na ruky aj členky pri opúšťaní ciel, použitie prostriedkov znemožňujúcich zrak a sluch počas prepravy, kamerové monitorovanie, obmedzené možnosti športových a voľnočasových aktivít, obmedzený prístup k televízii a hudbe, nízku kvalitu stravy, neprímerane nízke odmeňovanie práce, bližšie nešpecifikované obmedzenia kontaktu s rodinou, absenciu prístupu na internet, obmedzenia pri nosení civilného oblečenia a nepriaznivejšie postavenie doživotne odsúdených na Slovensku v porovnaní s inými členskými štátmi EÚ.

ESLP uviedol, že sťažovatelia riadne nevyužili vnútroštátne prostriedky nápravy, ktorých účinnosť bola podrobne preskúmaná a potvrdená v rozsudku vo veci *Ribár proti Slovenskej republike*. Ďalej uviedol, že pokiaľ by niektoré z tvrdení bolo možné chápať tak, že namietané porušenia vyplývajú priamo zo zákona a nemožno ich účinne napadnúť na vnútroštátnej úrovni, išlo by o všeobecné a abstraktné námietky bez riadneho odôvodnenia.

ESLP zároveň poukázal na to, že od januára 2025 je účinná novela ústavy, ktorá zavádza nový procesný prostriedok ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom v prípadoch, keď údajné porušenie vyplýva priamo zo zákona. ESLP preto vyhlásil, že tieto sťažnosti sú neprijateľné a ako celok ich zamietol.

UNICOM JIV, s. r. o. proti Slovenskej republike

rozhodnutie z 10. júla 2025

Sťažujúca sa spoločnosť bola žalobcom v konaní o náhradu škody podľa zákona o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. V tomto konaní bol vydaný mezitýmny rozsudok, ktorým súdy uznali podstatu nároku tejto spoločnosti na náhradu škody voči štátu, ale otázka výšky nároku bola ponechaná na ďalšie konanie. Na základe ústavnej sťažnosti žalovaného ústavný súd svojím nálezom zrušil druhostupňový rozsudok a vec vrátil na nové prejednanie. Ústavný súd konštatoval, že rozsudkom bolo zasiahnuté do práva na spravodlivé súdne konanie žalovaného. Sťažujúca sa spoločnosť tvrdila, že v dôsledku zrušenia právoplatného rozsudku v jej prospech ústavným súdom bol porušený princíp právnej istoty a zároveň zasiahnuté aj do jej práva na pokojné užívanie majetku.

ESLP sťažnosť sťažujúcej sa spoločnosti zamietol pre zjavnú nepodloženosť. Súhlasil s argumentáciou vlády a zdôraznil, že k zrušeniu rozsudku došlo na základe takého prostriedku nápravy, ktorý je priamo dostupný všetkým stranám konania a z dôvodu porušenia ústavného práva, pričom

žalovaný, ktorým bol štátny orgán v rámci súkromnoprávneho sporu, pred podaním ústavnej sťažnosti riadne vyčerpal všetky dostupné prostriedky nápravy. ESLP uviedol, že právoplatný a vykonateľný rozsudok nie je nevyhnutne „konečný“ v zmysle Dohovoru. Za určitých okolností zrušenie takéhoto rozsudku nie je nezlučiteľné s princípom právnej istoty. Dodal tiež, že úroveň právnej istoty, ktorú poskytuje medzitýmny rozsudok, sa líši od úrovne právnej istoty, ktorú poskytuje rozsudok, ktorý sa týka predmetu žaloby v jej plnom rozsahu.

V nadväznosti na uvedené ESLP dospel k záveru, že námietky založené na údajnom porušení práva na spravodlivé súdne konanie a práva na pokojné užívanie majetku sú zjavne nepodložené a sťažnosť ako celok vyhlásil za neprijateľnú.

LINEA PROPERTY, s. r. o. proti Slovenskej republike

rozsudok z 10. júla 2025

Sťažujúca sa spoločnosť sa v troch sťažnostiach podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru sťažovala na porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote, a to v dôsledku neprimeranej dĺžky troch rôznych občianskoprávných konaní. V súvislosti s namietanou dĺžkou konaní sa sťažujúca sa spoločnosť obrátila aj na ústavný súd, ktorý v kontexte prvého a tretieho občianskoprávneho konania uznal, že právo sťažujúcej sa spoločnosti na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov bolo porušené a priznal jej finančné zadosťučinenie. V kontexte druhého občianskoprávneho konania ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažujúcej sa spoločnosti odmietol, nakoľko v čase podania ústavnej sťažnosti postupom okresného súdu a krajského súdu už nemohlo dochádzať k porušovaniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, keďže konanie boli právoplatne skončené.

Pokiaľ ide o prvé a tretie občianskoprávne konanie, ESLP sa nestotožnil s argumentom vlády, že sťažujúca sa spoločnosť stratila status poškodenej osoby vo vzťahu k dĺžke konania v období pred vyhlásením nálezú ústavného súdu. ESLP poznamenal, že v čase vydania rozhodnutí ústavného súdu prvé občianskoprávne konanie trvalo takmer 13 rokov na dvoch stupňoch konania a tretie občianskoprávne konanie trvalo 15 rokov na jednom stupni konania. Vzhľadom na celkovú dĺžku konania ESLP nepovažoval odškodnenie priznané ústavným súdom (3 300 eur a 3 500 eur) za dostatočné. Ďalej, pokiaľ ide o prvé občianskoprávne konanie, ESLP sa nestotožnil s tým, že sťažujúca sa spoločnosť má možnosť v prípade výskytu nových prietahov opätovne sa obrátiť na ústavný súd. Vzhľadom na nedostatočnú výšku spravodlivého zadosťučinenia a celkovú dĺžku konania na dvoch stupňoch konania, ktoré trvalo takmer 13 rokov, sa ESLP domnieval, že od sťažujúcej sa spoločnosti nemožno požadovať, aby podala ďalšiu ústavnú sťažnosť.

Čo sa týka druhého občianskoprávneho konania, ESLP poznamenal, že v čase posudzovania dĺžky konania ústavným súdom toto stále prebiehalo pred prvostupňovým súdom, keďže vo veci bolo podané dovolanie. Ďalej ESLP poukázal na preskúmanie dĺžky konania ústavným súdom na každom stupni konania samostatne, hoci sťažujúca sa spoločnosť smerovala ústavnú sťažnosť proti postupu súdov na oboch stupňoch konania. Podľa ESLP ústavný súd nepreskúmal celkovú dĺžku konania, a tento postup považoval ESLP za rozporný s požiadavkami Dohovoru.

ESLP rozhodol, že bol porušený článok 6 ods. 1 Dohovoru v dôsledku neprimeranej dĺžky namietaných konaní. Za zistené porušenie ESLP sťažujúcej sa spoločnosti priznal 20 280 eur ako náhradu škody a nemajetkovej ujmy a sumu 250 eur ako náhradu výdavkov a trov spojených s konaním.

TATIČ proti Slovenskej republike

rozsudok zo 4. septembra 2025

Sťažovateľ, odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody, sa v sťažnosti na ESLP sťažoval na to, že sa musí už niekoľko rokov systematicky podrobovať dôkladným osobným prehliadkam zahŕňajúcim vyzliekanie a drep, predovšetkým pred a po každom presune medzi väznicami, a to bez odôvodnenia bezpečnostných potrieb.

ESLP dospel k rovnakým záverom ako vo svojom rozsudku v podobnom prípade *Adamčo proti Slovenskej republike* (č. 2) z 12. decembra 2024. Poznamenal, že odôvodňovanie prehliadok poukazovaním na trestné činy, za ktoré bol sťažovateľ odsúdený, nie je úplne neopodstatnené, avšak je potrebné zohľadniť aj jeho následné správanie počas výkonu trestu odňatia slobody (nebol mu uložený žiadny disciplinárny trest, ale naopak, bol preložený z maximálneho stupňa stráženia do stredného stupňa stráženia, nenašli sa u neho zakázané predmety). ESLP ďalej poznamenal, že sťažovateľ bol medzi väznicami premiestňovaný najmenej 41-krát. Pokiaľ ide o prehliadky po presune, ESLP nebol presvedčený, že boli odôvodnené akýmikoľvek bezpečnostnými obavami vzhľadom na to, že sťažovateľ nemal počas presunu žiadny kontakt s inými osobami a bol pod neustálym dohľadom väzenského personálu, a hoci sa tým výrazne znížilo riziko, že by sa dostal k nezákonným predmetom, nebolo to zrejme vôbec zohľadnené. ESLP preto konštatoval, že sťažovateľ bol podrobovaný rutinným dôkladným osobným prehliadkam bez presvedčivých bezpečnostných potrieb a teda došlo k porušeniu článku 3 Dohovoru. ESLP priznal sťažovateľovi 15 000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy a 1 000 eur na pokrytie nákladov a výdavkov.

KOCÚN a ďalší proti Slovenskej republike

rozhodnutie z 11. septembra 2025

Sťažnosti sa týkali údajného uchovávanía osobných údajov sťažovateľov v databáze, ktorú mali viesť daňové orgány a ktorá mala obsahovať zoznam osôb, ktoré sa podľa tvrdení systematicky snažia mariť daňové konanie a výber daní tým, že sa vydávajú za štatutárnych zástupcov rôznych právnických osôb. Prípád súvisel so zverejnením údajného výpisu z takejto databázy na súkromnej webovej stránke spojennej so spravodajským portálom. Pred podaním sťažnosti na ESLP sťažovatelia podali na najvyšší súd správnu žalobu proti štátnym orgánom a tvrdili, že žalovaní zasiahli do ich práva na súkromie a ochranu osobných údajov tým, že viedli sporný zoznam alebo uchovávali ich údaje v akejkoľvek podobnej databáze. Najvyšší súd ich žalobu zamietol s odôvodnením, že sťažovatelia nevysvetlili, prečo sa domnievajú, že zverejnený zoznam pochádza od štátnych orgánov a neposkytli žiadne dôkazy. Sťažovatelia sa následne obrátili na ústavný súd, ktorý ich ústavnej sťažnosti nevyhovel.

ESLP, odkazujúc na zistenia najvyššieho súdu, konštatoval, že sťažovatelia nepreukázali, že štátne orgány boli autorom sporného zoznamu a preto nebol preukázaný zásah štátu do ich súkromného života. ESLP ďalej poukázal na záver najvyššieho súdu, že sťažovatelia v konaní o správnych žalobách nedokázali, že ich osobné údaje boli orgánmi vôbec uchovávané a vykonanie ďalších dôkazov týkajúcich sa interných postupov štátnych orgánov by presiahlo rámec nárokov sťažovateľov. ESLP uviedol, že dôvody súdu sa nezdali byť svojvoľné, nezákonné alebo nesprávne. ESLP konštatoval, že

sťažovatelia nepreukázali, že došlo k akémukoľvek zásahu verejného orgánu do ich práva na rešpektovanie súkromného života podľa článku 8 Dohovoru.

Pokiaľ ide o tvrdenie sťažovateľov, že konečné rozhodnutia vnútroštátnych súdov ignorovali skoršie stanoviská ústavného súdu a Súdneho dvora Európskej únie, EŠLP poznamenal, že tieto rozhodnutia sa týkali iba procesných otázok, ako sú kritériá prípustnosti správnych žalôb a vychádzali zo skutkového základu stanoveného v obmedzenom rozsahu. Preto ich nemožno považovať za záväzné vo vzťahu k meritu posudzovanej veci. Podľa EŠLP sťažnosť podľa článku 6 Dohovoru, týkajúca sa údajnej nespravodlivosti konania, sa v podstate obmedzovala na rozsah pripustených dôkazov a váhu, ktorá im bola pripísaná, čo nie sú záležitosti, ktoré má EŠLP preskúmať.

EŠLP tak dospel k záveru, že sťažnosti sú zjavne nepodložené a vyhlásil ich za neprijateľné.

LACKOVÁ A LACKO proti Slovenskej republike

rozsudok z 23. októbra 2025

Sťažovatelia v auguste 2018 podali žalobu o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci z dôvodu smrti ich otca po páde policajného vrtuľníka. Ústavný súd Slovenskej republiky dvakrát odmietol ústavné sťažnosti sťažovateľov ako zjavne neopodstatnené. Konštatoval, že dĺžka konania nebola vzhľadom na skutkovú a právnu zložitost' veci, ako aj na okolnosti pandémie COVID-19, neprimeraná, pričom poukázal aj na podiel sťažovateľov na prieťahoch. Sťažovatelia sa následne obrátili na EŠLP.

EŠLP vo svojom rozsudku uznal, že pandémia COVID-19 mohla priebeh vnútroštátneho konania do určitej miery ovplyvniť, avšak zdôraznil význam veci pre sťažovateľov a skutočnosť, že napriek dvom rozhodnutiam ústavného súdu konanie nebolo ukončené a naďalej prebieha. EŠLP nezistil žiadne skutočnosti ani argumenty, ktoré by odôvodňovali celkovú dĺžku konania. So zreteľom na svoju ustálenú judikatúru dospel k záveru, že dĺžka predmetného konania bola neprimeraná a došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru.

Pokiaľ ide o spravodlivé zadostučinenie, EŠLP priznal sťažovateľom spolu 2 300 eur za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu a 250 eur za náklady a výdavky.

Zuzana PAPAJOVÁ a Zuzana PAPAJOVÁ proti Slovenskej republike

rozhodnutie z 20. novembra 2025

Sťažovateľky sú matka a dcéra. Prípád sa týkal žiadosti sťažovateľiek o vrátenie finančných prostriedkov, ktoré boli v roku 2017 zaistené pri prehliadke domu, v ktorom žili spolu s partnerom druhej sťažovateľky v rámci trestného konania, ktoré bolo proti nemu a jeho bratovi vedené. Partner druhej sťažovateľky a jeho brat boli následne odsúdení a jedným z uložených trestov bolo prepadnutie majetku vrátane predmetných finančných prostriedkov. Rozsudok bol neskôr zrušený a vec je opätovne prejednávaná pred súdom. Sťažovateľky v prípravnom konaní aj po podaní obžaloby predložili tvrdenie, že zaistené peniaze patrili im. Neúspešne sa obrátili na ústavný súd, ktorý konštatoval, že zaistenie peňažných prostriedkov predstavovalo predbežné opatrenie uplatňované vtedy, keď prichádza do úvahy trest prepadnutia majetku, pričom špecializovaný trestný súd sa predbežne domnieval, že patrili

obžalovanému. Rozsudok o prepadnutí majetku mal zo zákona za následok vyhlásenie konkurzu a sťažovateľky si mohli nároky uplatniť v tomto konaní.

Sťažovateľky sa na ESLP sťažovali podľa článku 6 ods. 1, článku 13 a článku 1 Protokolu č. 1, že zaistenie finančných prostriedkov a postup vnútroštátnych orgánov v reakcii na žiadosti o ich vrátenie boli svojvoľné a bolo porušené ich právo na pokojné užívanie majetku a právo na spravodlivé súdne konanie.

ESLP vo svojom rozhodnutí uviedol, že ich nárok nebol nikdy uznaný, avšak trestné konanie naďalej prebieha, preto sťažovateľky majú stále možnosť v trestnom konaní dosiahnuť uznanie svojho vlastníctva. Za týchto okolností ESLP považoval sťažnosť na porušenie ich práva na pokojné užívanie za podanú predčasne. Pokiaľ ide o sťažnosť na porušenie práva na spravodlivé súdne konanie, ESLP uznal argumenty vlády, podľa ktorej slovenský právny poriadok poskytoval sťažovateľkám možnosť uplatniť si v konaní status zúčastnenej osoby, s ktorým sú spojené rozsiahle procesné práva, vďaka ktorým si sťažovateľky mohli uplatniť svoje nároky. Rovnako mohli svoje nároky vzniesť aj v konkurznom konaní. Žiadnu z týchto možností však nevyužili, preto ESLP túto časť sťažnosti odmietol pre nevyčerpanie vnútroštátnych prostriedkov nápravy. Sťažnosť ako celok vyhlásil za neprijateľnú.

MAGÁT proti Slovenskej republike

rozhodnutie z 20. novembra 2025

Sťažnosť sa týkala dĺžky civilného konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvode, ktoré sa začalo v marci 2006 a bolo ukončené rozhodnutím odvolacieho súdu z februára 2023. V priebehu konania sťažovateľ opakovane podával ústavné sťažnosti, v ktorých namietal prietahy v konaní, na základe ktorých mu bolo priznané finančné zadostučinenie v celkovej výške 4 000 eur. V týchto rozhodnutiach ústavný súd poukázal okrem iného aj na významný podiel sťažovateľa na dĺžke konania, napríklad na jeho nedostatočnú súčinnosť so súdom ustanoveným znalcom, za ktorú mu bola uložená aj poriadková pokuta, či jeho početné procesné návrhy a opravné prostriedky.

ESLP vo svojom rozhodnutí konštatoval, že obdobie od marca 2006 do októbra 2020 už bolo predmetom jeho predchádzajúceho rozhodnutia z novembra 2021, ktorým bola sťažovateľova sťažnosť odmietnutá z dôvodu zneužitia práva na individuálnu sťažnosť, pretože sťažovateľ neinformoval ESLP o dvoch rozhodnutiach ústavného súdu, ktorými mu bolo priznané finančné zadostučinenie. Pokiaľ ide o obdobie po uvedenom rozhodnutí, ESLP poukázal na to, že konanie pred odvolacím súdom trvalo približne dva roky a tri mesiace na jednom stupni konania. ESLP ďalej zohľadnil, že sťažovateľ bol na vnútroštátnej úrovni napriek jeho výraznému podielu na dĺžke konania opakovane finančne odškodnený v celkovej sume 4 000 eur. ESLP konštatoval, že napriek určitým prietahom, ktoré možno pripísať odvolaciemu súdu, dĺžka nebola v rozpore s požiadavkou na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru.

Vzhľadom na vyššie uvedené ESLP dospel k záveru, že sťažnosť je zjavne nepodložená a preto ju odmietol.

BARTOŠOVÁ proti Slovenskej republike

rozsudok z 27. novembra 2025

Sťažovateľka bola v máji 2021 vzatá do väzby v trestnej veci vedenej pre závažnú hospodársku trestnú činnosť spáchanú organizovanou skupinou v rámci Slovenského pozemkového fondu. V auguste 2021 podala žiadosť o prepustenie z väzby na Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktorá jej žiadosť v septembri 2021 zamietla a predložila ju na rozhodnutie Špecializovanému trestnému súdu, ktorý rozhodol o zamietnutí žiadosti na verejnom zasadnutí, pričom sťažovateľka bezprostredne po vyhlásení rozhodnutia podala sťažnosť. O opravnom prostriedku rozhodol najvyšší súd v októbri 2021, pričom jeho rozhodnutie bolo sťažovateľke doručené s časovým odstupom. Celkové trvanie súdneho preskúmania zákonnosti väzby na dvoch stupňoch vnútroštátneho konania tak presiahlo dva mesiace. Sťažovateľka sa v novembri 2021 obrátila aj na ústavný súd s ústavnou sťažnosťou, v ktorej namietala neprimeranú dĺžku preskúmania zákonnosti väzby. Ústavný súd jej sťažnosť v marci 2022 odmietol ako zjavne neopodstatnenú s poukazom na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej konanie na jednotlivých stupňoch neprekročilo primeraný časový rámec.

ESLP poukázal na to, že vnútroštátne orgány potrebovali na rozhodnutie o žiadosti a o následnom opravnom prostriedku neprimerane dlhý čas a neboli zistené žiadne skutkové ani právne okolnosti, ktoré by takýto postup objektívne odôvodňovali. Pri posudzovaní veci ESLP vychádzal aj zo svojej predchádzajúcej judikatúry a odkázal na rozsudok *Karlin proti Slovenskej republike*, v ktorom konštatoval porušenie článku 5 ods. 4 Dohovoru už pri kratšej dĺžke súdneho preskúmania väzby.

Na tomto základe ESLP dospel k záveru, že v posudzovanom prípade došlo k porušeniu článku 5 ods. 4 Dohovoru. Sťažovateľke priznal 1 200 eur ako náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy a 250 eur ako náhradu nákladov a výdavkov.

SCHEFFER a ďalších 47 sťažností proti Slovenskej republike

rozhodnutie zo 16. decembra 2025

Prípado sa týkal obmedzení vzťahujúcich sa na fungovanie maloobchodných prevádzok v rámci opatrení prijatých v Slovenskej republike proti šíreniu ochorenia COVID-19. Sťažovatelia sa sťažovali na porušenie svojich majetkových práv, k porušeniu ktorých malo dôjsť v dôsledku uplatnenia opatrení a vyhlášok prijatých Úradom verejného zdravotníctva Slovenskej republiky, ktoré zahŕňali dočasné zatvorenie obchodných prevádzok sťažovateľov alebo obmedzenia týkajúce sa maximálneho povoleného počtu hostí alebo zákazníkov. Sťažovatelia tvrdili, že opatrenia a vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky svojvoľne zasiahli do ich majetkových práv, pretože úrad nemal právomoc uložiť takéto obmedzenia, a že z hľadiska ich právneho charakteru boli predmetné opatrenia a vyhlášky vylúčené z akéhokolvek typu súdneho prieskumu.

ESLP sťažnosti dvoch sťažovateľov vyčiarkol zo zoznamu prípadov z procesných dôvodov. Pokiaľ ide o ďalšie sťažnosti, ESLP vo svojom rozhodnutí uznal argumenty vlády. Vo vzťahu k 21 sťažnostiam ESLP súhlasil s vládou, že sťažovatelia nepredložili pravdivé a úplné informácie, a to najmä z toho dôvodu, že boli prijímateľmi finančnej pomoci z verejných zdrojov, určenej pre podnikateľov na preklenutie ťažkostí v súvislosti s obmedzeniami, ktorým sa museli podrobiť. Čerpanie tejto pomoci sťažovatelia priznali až v odpovedi na stanovisko vlády. Ich sťažnosti preto ESLP zamietol z dôvodu zneužitia práva na individuálnu sťažnosť.

Čo sa týka zvyšných 25 sťažností, ESLP posúdil argumenty strán a dospel k záveru, že obmedzenia aplikované na sťažovateľov mali právny základ vo vnútroštátnom práve a ich cieľom bola ochrana verejného zdravia. V rámci posúdenia podmienky primeranosti opatrení ESLP zopakoval, že z jeho judikatúry nevyplýva požiadavka úplného odškodnenia majetkových strát pri opatreniach obmedzujúcich užívanie majetku. V posudzovaných prípadoch sťažovatelia pričítali akékoľvek obchodné straty uplatneným opatreniam. ESLP ale zdôraznil, že tento argument ignoruje fakt, že napadnuté opatrenia boli prijaté v odpovedi na pandémiu COVID-19, teda nie v štandardnom podnikateľskom prostredí. Preto škody nemožno pripísať výlučne napadnutým opatreniam. ESLP ďalej uviedol, že straty z jedného obdobia môžu byť kompenzované ziskami z iného obdobia. V rozsahu, v akom sťažovatelia do svojej škody započítavali aj svoje prevádzkové náklady, ESLP považoval za otázne, či je takáto kumulácia nárokov koncepcne udržateľná. Napokon ESLP konštatoval, že argument sťažovateľov, že žalovaný štát nezvážil prijatie opatrení s menej škodlivým dopadom, je potrebné posudzovať v rámci širokej miery voľnej úvahy priznanej žalovanému štátu v dotknutej oblasti a v skutočnosti bola táto miera voľnej úvahy uplatnená poskytnutím systému prvej pomoci a finančnej pomoci na nájomné. ESLP dospel k záveru, že na sťažovateľov nebolo uvalené neprimerané bremeno a ich sťažnosti zamietol ako zjavne nepodložené.